

РЕШЕНИЕ

№ 4929

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 05.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **4308** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от Г. Д. В. срещу заповед № з-4201/20.03.2012 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Искане се отмяната на заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроизводствените правила за издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № з-4201/20.03.2012 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи на Г. Д. В. на основание

чл. 224, ал. 2, т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР) е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. Дисциплинарното наказание уволнение е наложено поради това, че на 28.12.2012 г. около 0.40 ч. полицаи Г. Д. В. – полицаи в 01 група на сектор „Охрана” към отдел „Сигнално охранителна дейност” по допълнителен щат към щата на Столичната дирекция на вътрешните работи, по време на разрешен платен годишен отпуск, управлявайки личния си автомобил марка „Фолксваген пасат” с рег. [рег.номер на МПС] след употреба на алкохол (установено с химическо изследване на кръвната проба на държавния служител – протокол за химическа експертиза № 2185/28.12.2012 г. на МБАЛ „Св. А. [фирма] с резултат 0.8 промила алкохол в кръвта), на кръговото кръстовище на паметника В. Л. катастрофирал с друг автомобил. Местопроизшествието е било посетено от автопатрул на отдел „Пътна полиция” в Столичната дирекция на вътрешните работи, които установили, че полицаи В. нямам вина за допуснатото пътнотранспортно произшествие, но при изпробване с алкотест-дрегер показанието е било 0.76 промила, за което на полицаи В. е бил съставен АУАН № 995999/28.12.2012 г. На 28.12.2012 г. действията на държавния служител са станали достояние на полицейски служители на отдел „Пътна полиция” в СДВР, началника на 02 група в сектор „Охрана” при отдел С.-СДВР, посетили местопроизшествието, на медицинските служители на МБАЛ [фирма], което се е отразило негативно на авторитета на Столичната дирекция на вътрешните работи и на Министерството на вътрешните работи. Административният орган е приел, че с тези си действия служителът е нарушил Етичните правила за поведение на държавния служител в Министерството на вътрешните работи, посочени в глава II, раздел I, т. 4, 8 и т. 17 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи № Из – 2013/08.11.2006 г. Действията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Дисциплинарното производство срещу Г. Д. В. – полицаи в 01 група на сектор „Охрана” към отдел „Сигнално охранителна дейност” по допълнителен щат към щата на Столичната дирекция на вътрешните работи е образувано със Заповед № з-1101/25.01.2013 г. на директора на СДВР, по предложение рег. № 659/24.01.2013 г., определен е дисциплинарно разследващия орган. С посочената заповед служителът е уведомен за правото си да дава обяснения и да представя доказателства. За допуснатото дисциплинарно нарушение Г. Д. В. е поканен на даде писмени обяснения, в която са посочени датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението и разпоредбите, които се считат за нарушени. Поканата е била връчена на служителя на 15.02.2013 г. Служителят е дал писмените си обяснения на 20.02.2013 г., в които е отразил, че вината за пътнотранспортното произшествие е била изцяло на другия водач на моторно превозно средство, на когото е бил съставен и АУАН, че на мястото на пътнотранспортното произшествие е бил изпробван с алкотест-дрегер, който отчел 0.76 промила на хиляда, като изказал предположението, че това обстоятелство се дължи на приеманите от него медикаменти, на лекарството, което е приемал (в тази връзка следва да се посочи, че в протокола за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество жалбоподателят е посочил, че не употребявал лекарства в последните 24 часа). Посочва също така, че на 28.12.2012 г. му е бил съставен АУАН, като на 24.01.2013 г. му било връчено

наказателно постановление, което е обжалвал пред Софийския районен съд. От дисциплинарно разследващия орган е изготвено становище до директора на СДВР, рег. № 2104/25.02.2013 г., в което същият е предложил на Г. Д. В. да се наложи дисциплинарно наказание уволнение и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи да бъде прекратено служебното му правоотношение. На 22.02.2013 г. до СДВР, в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР, е изготвена обобщена справка от дисциплинарно разследващия орган относно образуваното дисциплинарно производство по заповед рег. № з-1101/25.01.2013 г., като е направено заключението, че служителят е нарушил Етичните правила за поведение на държавния служител в Министерството на вътрешните работи, посочени в глава II, раздел I, т. 4, т. 8 и т. 17 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи № Из – 2013/08.11.2006 г. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Обобщената справка е била връчена на държавния служител на 23.02.2013 г. В резултат на изготвеното становище и обобщената справка от определения дисциплинарно разследващ орган, директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи е приел, че служителят е нарушил Етичните правила за поведение на държавния служител в Министерството на вътрешните работи, посочени в глава II, раздел I, т. 4, 8 и 17 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи № Из – 2013/08.11.2006 г. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Видно от отбелязването върху заповедта, същата е получена от жалбоподателя лично, срещу подпис на 29.03.2013 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 08.04.2013 г., в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи служебното правоотношение с държавния служител се прекратява при налагането на дисциплинарно наказание „уволнение”. Съгласно чл. 224, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи като дисциплинарно нарушение се определя неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи дисциплинарното наказание „уволнение” се налага задължително при извършването на други тежки дисциплинарни нарушения. Другите тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1 т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, които са несъвместими с оставането на служба в Министерството на вътрешните работи и за които задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение” са посочени в

чл. 230, ал. 2, т. 1-4 от ППЗМВР, като съгласно т. 4 от посочения текст това са и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители, с които се уронва престижът на службата, като каквото деяние е определено поведението на жалбоподателя в настоящето производство. От събраните в рамките на административното производство доказателства, които съгласно чл. 171, ал. 1, изр. от АПК имат сила и пред съда се установява, че на 28.12.2012 г. около 0.40 ч. полицаи Г. Д. В. – полицаи в 01 група на сектор „Охрана” към отдел „Сигнално охранителна дейност” по допълнителен щат към щата на Столичната дирекция на вътрешните работи, по време на

При тези установени обстоятелства за проведена административна процедура при налагане на дисциплинарната отговорност на служителя настоящата инстанция приема, че доводите за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при постановяване на заповедта са неоснователни. Заповедта е издадена при спазване на чл. 225 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинираното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и за самоличността на извършителя, които обстоятелства дисциплинарно наказващият орган установява при изпълнение на административната процедура по чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. За случая дисциплинарно наказващият орган е постановил административната заповед за налагане на дисциплинарното наказание уволнение съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, като определеният със Заповед № з-1101/25.01.2013 г. дисциплинарно разследващ орган е приключил дисциплинарното производство в срока по чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР със становище до директора на Столичната дирекция на вътрешните работи с рег. № 2104/25.02.2013 г. Това е датата, на която органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и за самоличността на извършителя. Оспорената заповед съдържа реквизитите по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР – в същата са посочени извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 224, ал. 2, т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи материалноправни предпоставки за това. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед на възраженията, съдържащи се в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподател, от доказателства по спора не се установява наличието на друго съдебно производство, което обуславя разрешаването на настоящия спор. В тази връзка не е имало спор между страните (това е обстоятелство, което е отразено и в обжалваната заповед), че вината за реализирането на пътнотранспортното произшествие не принадлежи на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. В тази връзка следва да се отбележи, че това е обстоятелство, което е неотнормо по настоящия спор, доколкото налагането на дисциплинарното наказание е свързано с обстоятелството, че на посочената дата жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е управлявал личния си автомобил след употребата на алкохол, обстоятелство, което несъмнено се установява от събраните по делото доказателства. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, че не било установено как е уронен престижът на службата. Изрично в обжалваната заповед дисциплинарно наказващият орган е посочил в какво се е изразило уронването на службата, като поведението на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция е станало достояние на неограничен кръг от лица. По отношение на оплакването, съдържащо се в представените по делото писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, че в обжалваната заповед били посочени две заповеди на министъра на вътрешните работи, които били издадени в противоречие с Конституцията на Република Б., настоящата съдебна инстанция констатира, че заповедта, която е посочена в обжалваната заповед и е издадена от министъра на вътрешните работи е само една и това заповедта, с която се утвърждава Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

С оглед на изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски, на ответника не следва да се присъждат разноски предвид обстоятелството, че искане в тази насока не е направено.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. Д. В. срещу заповед № з-4201/20.03.2013 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ